

Бджілка і зозуля

Олександр Олесь

"Бджілко! — крикнула зозуля,
Сядь, спочинь зо мною.
Любо, мило спочивати
В холодку весною!

Будем звідси ми дивитись,
Як земля радіє,
Як горить і сяє сонце,
Як садок біліє.

Будем слухати з тобою,
Як степи співають,
Як шумлять широкі ріки,
Як вітри гуляють".

"Ой зозуленько ледача,—
Бджілка одказала.—
Чи не гріх тобі казати,
Щоб і я гуляла?!

Подивися: все працює
На широких світі,
І у лісі, і у полі,
І в ясній блакиті

Ось несе горобчик гусінь
Діток годувати,
Ось комашка травку тягне
Хатку будувати.

Там кує ковалик-дятел,
Нірку жук копає,
В небі вітер хмару гонить,
Де дощу немає.

Чи не соромно ж, зозуле,
Цілий день гуляти?

Чи не краще й веселіше
Жити-працювати?!

Прощавай: немає часу!
Треба мед збирати,
Треба кожну квітку в полі
Бджілці облітати.

Як зима страшна настане,
Полетиш ти в вирій,
Я ж останусь зимувати
На Вкраїні милій.

Буду ж дбати я весною,
Щоб було що їсти,
Як сніги та хмари вкриють
Сонце променисте".

Заспівала бджілка пісню,
В сизім полі зникла.
А зозуля засмутилась,
Бо робить не звикла.